

12. 4. 2005

ID: 32340

Odpovědnost státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím

Dojde-li ke zproštění obžaloby z důvodu podle § 226 písm. b) tr. řádu, je tím splněn jeden z předpokladů odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím - nezákonnost rozhodnutí.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 25 Cdo 1220/2003, ze dne 24.9.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce J. P., zastoupeného advokátem, proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti ČR, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o zaplacení 68.600,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 5 C 741/2002, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. února 2003, č. j. 22 Co 155/2003 - 71, tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. února 2003, č. j. 22 Co 155/2003 - 71, a rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 25. 11. 2002, č. j. 5 C 741/2002 - 51, se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Českém Krumlově k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Českém Krumlově rozsudkem ze dne 25. 11. 2002, č. j. 5 C 741/2002 - 51, zamítl žalobu o zaplacení částky 68.600,- Kč s příslušenstvím a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Rozhodl tak o nároku žalobce na náhradu škody podle zákona č. [58/1969](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem (dále též jen „zákon“), která mu vznikla na nákladech obhajoby v trestním řízení ve výši 68.600,- Kč, a to zaplacením smluvní odměny podle § 3 vyhl. č. [177/1996](#) Sb. obhájci JUDr. V. Š. v uvedené výši. Soud prvního stupně vycházel ze zjištění, že vyšetřovatelem Policie ČR bylo dne 15. 12. 1997 žalobci sděleno obvinění a zahájeno trestní stíhání pro trestný čin vydírání podle § 235 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákona, neboť byl dostatečně odůvodněn závěr, že dne 14. 11. 1997 v hotelu L. v H. P. donutil H. T. pod pohrůžkou zabití a odvedení její dcery M. k podepsání uznání dluhu a směnky ve výši 600.000,- Kč zapůjčených jmenované obviněným údajně dne 27. 8. 1997. Pro tento trestný čin byla na žalobce podána obžaloba, které byl pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 16. 1. 2001, č. j. 2 T 103/1999 - 307, zproštěn podle § 226 písm. b) tr. řádu, neboť skutek, který mu byl kladen za vinu, není trestným činem. S poukazem na obsah vyšetřovacího spisu policie a na obsah spisu Okresního soudu v Českém Krumlově, sp. zn. 2 T 103/99, dospěl soud prvního stupně k závěru, že odpovědnost žalované za škodu způsobenou žalobci sdělením obvinění (§ 1 zákona č. [58/1969](#) Sb.) není dána, protože opatření, jímž žalobci bylo sděleno obvinění, bylo vydáno v souladu se zákonem, když byly splněny podmínky uvedené v § 160 odst. 1 tr. řádu a byl odůvodněn závěr, že byl spáchán trestný čin a že jej spáchal žalobce; okolnost, že poškozená T. a svědkyně K. změnily před soudem částečně své výpovědi, takže uvedený čin nebylo možno kvalifikovat jako trestný čin, nemění nic na tom, že v daném případě nebylo vydáno nezákonné rozhodnutí, které je předpokladem odškodnění podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. [58/1969](#) Sb. Stejně tak v souladu se zákonem podal státní zástupce ve smyslu § 176 odst. 1 tr. řádu na žalobce obžalobu, když výsledky vyšetřování dostatečně odůvodňovaly jeho postavení jako obviněného před soud. Vzhledem k tomu, že okresní soud v posuzované věci neshledal ani další důvod pro odškodnění, tedy že by stát způsobil

žalobci nějakou škodu nesprávným úředním postupem, žalobu zamítl.

K odvolání žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 27. 2. 2003, č. j. 22 Co 155/2003 - 71, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně a ztotožnil se s jeho závěrem, že uplatněný nárok žalobce není opodstatněný, i když k němu dospěl částečně z jiných důvodů než okresní soud. S poukazem na ust. § 160 odst. 1, § 174 odst. 1, odst. 2 písm. e), § 176 odst. 1 a § 186 písm. b) a c) tr. řádu ve znění účinném do 31. 12. 1997 dovedl, že sdělení obvinění nebylo rozhodnutím (až podle novely trestního řádu č. [256/2001](#) Sb. se trestní stíhání zahajuje usnesením, proti němuž je přípustná stížnost), přestože představovalo závažný zásah do právního postavení obviněného, nýbrž jen opatřením. „Proto je třeba toto sdělení obvinění v případě zastavení trestního stíhání nebo zproštění obžalovaného žaloby posuzovat z toho pohledu, zda nepředstavuje nesprávný úřední postup (§ 18, § 19 zákona č. [58/1969](#) Sb.)“. Vzhledem k tomu, že „paušální odškodnění jen na základě toho, že došlo k zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby - s taxativně vyjmenovanými výjimkami - spojuje zákon č. [58/1969](#) Sb. pouze s rozhodnutími o vazbě (§ 5 tohoto zákona), musí být ve vztahu k jiným rozhodnutím či úředním postupům prokázána jejich nezákonnost nebo nesprávnost (§ 1 odst. 1, § 18 zák. č. [58/1969](#) Sb.)“. Bylo proto na žalobci, „aby tvrdil (a následně prokázal), že v jeho případě nebyly splněny zákonné podmínky pro sdělení obvinění ve smyslu § 160 odst. 1 tr. řádu (obecně vzato by tomu tak mohlo být, pokud by vyšetřovatel postupoval jednostranně, nedůsledně, pokud by si tvrzení údajných poškozených či svědků náležitě neproověřil apod.). Protože v tomto směru žalobce nic netvrdil a nesprávnost daného opatření vyvozoval pouze z toho, že byl zproštěn obžaloby, neprokával, že by sdělení obvinění bylo v rozporu s ust. § 160 odst. 1 tr. řádu, a že by tedy bylo nesprávné“. „Neprokával-li žalobce ve vztahu k žalované porušení právní povinnosti“, není žalovaná ve věci pasivně věcně legitimována, a zamítavý rozsudek soudu prvního stupně je věcně správný.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ust. § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a podává je z důvodu podle ust. § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., tedy že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Nesouhlasí s názorem odvolacího soudu, že pro vznik nároku na náhradu škody podle zákona č. [58/1969](#) Sb. musí kromě doložení skutečnosti, že byl zproštěn obžaloby, dále prokázat, že došlo k porušení zákonných podmínek pro sdělení obvinění ve smyslu § 160 odst. 1 tr. řádu. Má za to, že již samotné zproštění obvinění či zastavení trestního stíhání má stejný význam a stejné důsledky, jako kdyby bylo opatření vyšetřovatele, kterým bylo obvinění sděleno, zrušeno pro nezákonnost. Poukazuje na rozsudek bývalého Nejvyššího soudu ČR ze dne 23. 2. 1999, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 35/91, a na další rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, v nichž systematickým a logickým extenzivním výkladem zákona č. [58/1969](#) Sb. zaujal názor, že stejný význam jako zrušení pravomocného usnesení o vznesení obvinění pro nezákonnost má zastavení trestního stíhání a zproštění obžaloby, neboť je třeba vycházet z toho, že občan čin nespáchal, a že tedy proti němu nemělo být vzneseno obvinění. Takové právo nemá jen ten, kdo si vznesení obvinění zavinil sám, a ten kdo byl obžaloby zproštěn nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný čin trestně odpovědný, nebo mu byla udělena milost anebo trestný čin byl amnestován. Z toho je třeba dovést, že žalobci vznikl nárok na náhradu škody podle § 1 odst. 1 zák. č. [58/1969](#) Sb., přestože se sdělení obvinění mohlo vyšetřovateli jevit v době, kdy bylo toto opatření učiněno, jako důvodné. Není proto dále nutno prokazovat pochybení vyšetřovatele při sdělení obvinění, či nedostatek zákonných podmínek podle § 160 odst. 1 tr. řádu. K prokázání nezákonnosti či nesprávnosti tohoto opatření slouží právě důkaz o pozdějším zproštění obžaloby osoby, které bylo obvinění sděleno. Proto požadavek odvolacího soudu na prokázání dalších skutečností (konkrétně porušení zákonných podmínek § 160 odst. 1 tr. řádu vyšetřovatelem) pro řádné uplatnění žalované nároku jde již nad rámec požadavků zákona č. [58/1969](#) Sb. ve smyslu jejich ustáleného výkladu provedeného bývalým NS ČR v citovaném rozhodnutí. Navrhl, aby rozsudky soudů obou stupňů byly

zrušeny a aby věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) věc projednal a rozhodl podle občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. 1. 2001, a to v souladu s ustanoveními části dvanácté, hlavy I., zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, účastníkem řízení, řádně zastoupeným advokátem, přezkoumal napadený rozsudek odvolacího soudu podle § 242 o. s. ř. a dospěl k závěru, že dovolání je v dané věci přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a že je opodstatněné.

Podle § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení písm. b/ a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [písm. c)].

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Z tohoto pohledu je v dané věci dovolání přípustné pro právní otázku, která je uplatněna v dovolání, tj. zda pro účely odškodnění se nárok na náhradu škody způsobené sdělením obvinění podle § 160 odst. 1 tr. řádu ve znění účinném do 31. 12. 1998 (dále jen „tr. řád“) řídil ustanovením § 1 odst. 1 zák. č. [58/1969](#) Sb. a zda v případě zproštění obžaloby z důvodu podle § 226 písm. b) tr. řádu byl splněn předpoklad nezákonnosti sdělení obvinění ve smyslu ust. § 1 až 4 zákona č. [58/1969](#) Sb.

Nesprávné právní posouzení věci podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Podle § 36 zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), odpovědnost podle tohoto zákona se vztahuje na škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána ode dne účinnosti zákona, a na škodu způsobenou ode dne účinnosti zákona nesprávným úředním postupem; odpovědnost za škodu způsobenou rozhodnutími, která byla vydána přede dnem účinnosti zákona, a za škodu způsobenou přede dnem účinnosti zákona nesprávným úředním postupem se řídí dosavadními předpisy. Tento zákon nabyl účinnosti dne 15. 5. 1998.

Vzhledem k tomu, že k zahájení trestního stíhání, s nímž žalobce spojuje vznik škody, došlo před uvedeným datem, je třeba jeho nárok na náhradu škody posuzovat podle dosavadního předpisu, tj. podle zákona č. [58/1969](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon“).

Podle § 1 odst. 1 zák. č. [58/1969](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem (dále jen „zákon“) stát odpovídá za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, které v občanském soudním řízení a v řízení před státním notářstvím, v řízení správním, a dále v řízení trestním, pokud nejde o rozhodnutí o vazbě nebo trestu, vydal státní orgán nebo orgán státní organizace (dále jen „státní orgán“). Podle § 2 odst. 2 zákona odpovědnosti

podle odstavce 1 se nelze zprostit.

Podle § 2 zákona právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají ti, kdo jsou účastníky řízení a byli poškozeni nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto řízení. Podle § 3 zákona nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím přiznat, jen využil-li účastník možnosti podat proti nezákonnému rozhodnutí odvolání, rozklad, námitky, odpor nebo stížnost. Podle § 4 odst. 1 zákona nárok na náhradu škody nelze uplatnit, dokud pravomocné rozhodnutí, jímž byla škoda způsobena, není pro nezákonnost zrušeno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 119 odst. 2 tr. řádu státní zástupce, vyšetřovatel a policejní orgán rozhodují, jestliže zákon nestanoví něco jiného, usnesením. Trestní řád uvádí v § 160 odst. 1, že nasvědčují-li zjištěné skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin, a je-li dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala určitá osoba, zahájí vyšetřovatel neprodleně trestní stíhání, pokud není důvod k postupu podle § 159 odst. 2 a 3 nebo § 159 odst. 1 tr. řádu. Trestní stíhání zahajuje tím, že této osobě nejpозději na počátku prvního výslechu sdělí, že ji stíhá jako obviněného, a učiní o tom záznam. Z formy tohoto procesního úkonu i zachycení úkonu záznamem, je třeba dovodit, že jde o opatření. Podle § 160 odst. 1 tr. řádu záznam musí obsahovat popis skutku tak, aby nemohl být zaměněn s jiným, zákonné označení trestného činu, který je v tomto skutku spatřován, a důvody, pro něž je obviněný stíhán. Opis záznamu vyšetřovatel doručí obviněnému a do 48 hodin jej zašle státnímu zástupci.

Jednou z podmínek odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím v trestním řízení je podle § 1 odst. 1 zákona a § 3 odst. 1 zák., nejde-li o případy zvláštního zřetele hodné, že účastník využil možnosti podat proti nezákonnému rozhodnutí odvolání nebo stížnost.

Zákon č. [58/1969](#) Sb. byl vydán v době, kdy podle ustanovení § 160 odst. 1 tehdy platného trestního řádu se zahajovalo trestní stíhání usnesením, proti němuž nebyla přípustná stížnost a také usnesením bylo vznášeno obvinění podle § 163 odst. 1 tehdy platného tr. řádu. Proti usnesení o vznesení obvinění byla přípustná stížnost, která však neměla odkladný účinek. Po novele trestního řádu provedené zákonem č. [292/1993](#) Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 1994, se podle § 160 odst. 1 tr. řádu zahajovalo trestní stíhání zásadně sdělením obvinění. Sdělení obvinění je nejdůležitějším procesním úkonem podle trestního řádu v počáteční fázi vyšetřování. Podle § 160 odst. 1 tr. řádu význam sdělení obvinění spočívá v tom, že:

- a) trestní stíhání se začíná vést proti určité osobě,
- b) proti této osobě lze od okamžiku sdělení obvinění použít všech prostředků podle trestního řádu,
- c) tato osoba může uplatňovat práva, která dává trestní řád jen obviněnému (§ 33 tr. řádu),
- d) sdělení obvinění je realizací základní zásady trestního řízení uvedené v § 2 odst. 1 tr. řádu, podle níž nikdo nemůže být stíhán jako obviněný jinak než ze zákonných důvodů a způsobem, který stanoví zákon (tzv. zásada stíhání jen ze zákonných důvodů), obdobně též čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož nikdo nemůže být stíhán jinak než ze zákonných důvodů a způsobem, který stanoví zákon,
- e) sdělení obvinění má význam pro další průběh trestního řízení, je podmínkou, bez níž nelze provádět určité úkony ani vydávat rozhodnutí (typicky např. rozhodnutí o vazbě podle § 68 tr. řádu, zadržení obviněného vyšetřovatelem podle § 75 tr. řádu, zadržení zásilky podle § 86 odst. 1 tr. řádu, vyšetření duševního stavu obviněného podle § 116 odst. 1 tr. řádu nebo podání obžaloby podle § 176 tr. řádu),
- f) sdělením obvinění je určen předmět trestního stíhání (§ 176 odst. 2 tr. řádu, § 220 odst. 1 tr. řádu),
- g) pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek (§ 12 odst. 11 tr. řádu),
- h) sdělením obvinění pro trestný čin, o jehož promlčení jde, se přerušuje trestní stíhání podle § 67 odst. 3 písm. a) tr. zák.

Sdělení obvinění představuje závažný zásah do základních práv a svobod, a přesto proti němu není přípustná stížnost. Sdělení obvinění podléhá pouze přezkumu státního zástupce v rámci dozoru nad zachováváním zákonnosti podle § 174 tr. řádu. Neodůvodněné nebo nezákonné sdělení obvinění je oprávněn státní zástupce zrušit podle § 174 odst. 2 písm. e) tr. řádu a může je nahradit i vlastním sdělením obvinění. Zákonnost opatření podléhá i přezkumné povinnosti orgánů rozhodujících o opravných prostředcích při přezkumu správnosti (zákonnosti) řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí (srov. např. § 147 odst. 1, § 254 odst. 1 tr. řádu). Obviněný však nemá právo - na rozdíl od předchozí právní úpravy - brojit proti sdělení obvinění žádným z prostředků vypočtených v § 3 zák. č. [58/1969](#) Sb., takže zákonná podmínka uvedená v tomto ustanovení (tj. využití možnosti podat proti rozhodnutí opravný prostředek), nemůže být naplněna.

K další podmínce pro uplatnění nároku na náhradu škody uvedené v § 4 odst. 1 zákona je třeba uvést, že trestní řád, kromě případu zrušení sdělení obvinění státním zástupcem podle § 174 odst. 2 písm. e) tr. řádu, nezná institut zrušení sdělení obvinění pro nezákonnost. Sdělení obvinění není rozhodnutím ve smyslu § 119 tr. řádu a nenabývá právní moci. Proto je nelze zrušit v řízení o stížnosti pro porušení zákona podle hlavy sedmnácté trestního řádu. Podle § 266 odst. 1 tr. řádu může ministr spravedlnosti podat u Nejvyššího soudu stížnost pro porušení zákona jen proti pravomocnému rozhodnutí soudu, státního zástupce nebo vyšetřovatele, jímž byl porušen zákon nebo které bylo učiněno na podkladě vadného postupu řízení. Ostatně v případě pravomocného odsuzujícího nebo zprošťujícího rozsudku soud nevydává žádné rozhodnutí, kterým by rušil opatření o sdělení obvinění nebo pravomocná rozhodnutí, pro něž bylo sdělení obvinění zákonnou podmínkou (např. rozhodnutí o vazbě obviněného). Ani v době, kdy se trestní stíhání zahajovalo usnesením podle § 160 odst. 1 tr. řádu ve znění účinném do 31. 12. 1993, nebylo vydáváno žádné rozhodnutí o zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání pro nezákonnost v případě, že byl vyhlášen zprošťující rozsudek. V tomto směru lze tedy i nadále vycházet z rozhodnutí publikovaného pod č. 35 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu České republiky, ročník 1991.

Sdělení obvinění podle § 160 odst. 1 tr. řádu ve znění účinném do 31. 12. 1998 nebylo sice možno považovat za rozhodnutí podle trestního řádu, avšak s přihlédnutím ke všemu, co bylo uvedeno, lze uzavřít, že nárok na náhradu škody vzniklé zaplacením nákladů obhajoby, jež byly vyvolány sdělením obvinění, se řídí ustanovením § 1 odst. 1 zák. č. [58/1969](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou rozhodnutím orgánu státu nebo jeho nesprávným úředním postupem. Ten, kdo byl zproštěn obžaloby z důvodu, že skutek, pro který mu bylo po 1. 1. 1994 do 31. 12. 1998 sděleno obvinění, není trestným činem, by totiž byl vyloučen z uplatňování nároku na náhradu škody podle zák. č. [58/1969](#) Sb. jen proto, že v důsledku změny trestněprávních předpisů mu bylo obvinění sděleno formou opatření a nikoliv rozhodnutím (usnesením o vznesení obvinění), které by bylo příslušným orgánem pro nezákonnost zrušeno. Takový výklad zákona, vycházející pouze z doslovného znění jeho jednotlivých ustanovení a nereagující na změnu ustanovení trestního řádu týkající se zahájení trestního stíhání určité osoby, by však odporoval smyslu a účelu zákona č. [58/1969](#) Sb. I po této změně trestního řádu účinného do 31. 12. 1998 bylo třeba dovodit právo na náhradu škody podle zák. č. [58/1969](#) Sb. způsobené nezákonným sdělením obvinění, přestože trestní stíhání nebylo zahájeno rozhodnutím (srov. rozsudek NS ČR ze dne 31. 8. 1999, sp. zn. 25 Cdo 1800/98).

Zastavení trestního stíhání a zproštění obžaloby z důvodu podle § 226 písm. b) tr. řádu (tj., že skutek, pro nějž obžalovaný stíhán, není trestným činem) má tedy stejné důsledky jako zrušení usnesení o vznesení obvinění či zrušení opatření o sdělení obvinění pro nezákonnost, protože předpoklad o spáchání trestného činu obviněným nebyl potvrzen. Vzhledem k tomu není správný ani názor krajského soudu o nutnosti poškozeného prokazovat porušení právní povinnosti ze strany orgánu státu.

Lze tedy uzavřít, že byl-li žalobce v posuzovaném případě zproštěn obžaloby z důvodu podle § 226 písm. b) tr. řádu, je tím jeden z předpokladů odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným

rozhodnutím, a to nezákonnost rozhodnutí, splněn.

V posuzované věci je pak bez jakékoliv pochybnosti, že na straně žalované je dána pasivní věcná legitimace, jež vyplývá z již citovaného ust. § 1 odst. 1 zákona č. [58/1969](#) Sb.

Z uvedeného je zřejmé, že uplatněný dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. byl naplněn, neboť právní názor, na kterém rozsudek odvolacího soudu spočívá, je nesprávný. Protože ani soud prvního stupně věc neposuzoval v souladu s tím, co bylo uvedeno, platí důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, i na rozsudek soudu prvního stupně. Nejvyšší soud České republiky proto zrušil rozsudky soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2 a 3 o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)